

netop i det Øjeblik, da hun skulde til at vandre ud over Husenes Tage for at styrte ned paa Jorden og tage en anden med sig i det dræbende Fald.

Da hun hørte, at de rejste sig dernede, tænkte hun: „Nu veed han det altsaa!“ — Lidt efter gik han. — Hun hørte nok, at Moderen fulgte ham ned gennem Haven, forundredes ogsaa lidt over det, men var i dette Øjeblik altfor optaget af at følge Lyden af hans Skridt.

Da de forsvandt — for bestandig forsvandt — løb hendes Hjerter over, og hun sendte ham i Tankerne sit ømmeste Farvel. Men ikke et Øjeblik ønskede hun at kalde ham tilbage. Nu skulde han atter leve i hendes Erindring som et smukt Minde, og saadan var det netop bedst. Lykkeligvis var hun jo snart en gammel Jomfru, der ikke længer vilde blive ført i Fristelse, ikke begaa Mord for at kunne tilfredsstille sit Hjertes blodtørstige Trang til Kærlighed. Saa fik hun maaske endelig Fred i sit Sind.

Ja — Gud ske Lov! — nu var Uvejret forbi. Hun havde faaet sin Samling tilbage. Dihmer vilde sagtens ikke saa let tilgive hende. Han vidste jo ingenting om den Fare, han havde svævet i. Men han glemte hende nok snart, som hun ogsaa selv vilde gøre sig Umage for at glemme ham og deres stakkels Kærlighedseventyr.

XV

Udenfor Apoteket skiltes Fru Bertha og Torben. Mens den sidste paa Vejen til sit Hotel gik ind i en Blomsterbutik for at vælge nogle smukke Orchideer, der skulde sendes Jytte, sad Fru Bertha modfalden inde paa Apotekerbænken, hvor hun maatte vente nogen Tid, da Butiken var fuld af Kunder. Hendes Tanker var hos Jytte. Hun tænkte paa, hvordan det i tidligere Dage ofte bekymrede hende, at hendes Datter, naar hun engang giftede sig, maaske kunde blive ført langt bort fra hende. Nu vilde hun med Glæde sende hende til den anden Side af Jordkloden, endogsaa uden Haab om nogensinde at se hende mere, naar hun blot vidste, at Jytte havde faaet Ro i sit Sind og var bleven lykkelig.